

Núm. 97 maig 2014

or i flama

Revista d' El Centre Moral i Instructiu de Gràcia
"EL CENTRE"

EDITORIAL
LA JUNTA INFORMA
ESPLAI

CORAL BALUERN
VIATGES I
EXCURSIONS

LLIBREFÒRUM
CONSULTORI
TENNIS TAULA

ESPLAI
TEATRE
L'ENTREVISTA

CARTES DES DEL
TERCER PIS
SOCIETAT
IN MEMORIAM

BARBARISMES
RACÓ BARCELONA
CUINA
RACÓ POÈTIC

Editorial

2

.....
Direcció:
David Gallach

Correcció ortogràfica:
Marta Bayo

Redactors:
Marta Bayo
Mercè Herrera
Daniel Mejías
Glòria Soto

**Col·laboradors
en aquest número:**

Joan Guinart
Muntsa Farré
Oriol Lluveras
Òscar Fabrés
Anna Jaureguizar
Carles Cristià
Carlos Pablos
Esteve Camps
Antoni Fàbrega
Joan Duran

Fotografies:
Clàudia Escarré
David Gallach
Mari Carme Blanch
Lluís Martín

Maquetació:
DBcoop sctl

Impressió:
DeBarris sctl

Dipòsit legal:
B-31748-2011

Benvolguts,

Ha passat el 145è aniversari de la fundació de la nostre Entitat, que es va celebrar amb molta dignitat i que vam tenir el goig de compartir unes hores amb la Presidenta del Parlament de Catalunya, la Molt Honorable Senyora Núria De Gispert; la veritat és que va ser una festa molt maca.

També ens van acompanyar les autoritats del Districte, la nostra Regidora i Tinent d'Alcalde Maite Fandos i la Presidenta del Districte Isabel Ribas, amb tots els Consellers del Districte, presidents del G6, entitats de la Vila, molts amics i sobretot, la part més important del nostre Centre, els nostres socis. Va ser un dia bo per recordar, i sobretot per tenir present d'on venim i qui som, sense oblidar la nostra història. Què seria de nosaltres si oblidéssim el nostre passat. La història de l'Entitat es fa dia a dia sense oblidar res, ni oblidar a ningú dels que han fet present el nostre avui.

Les seccions, els grups, les activitats i grups que formen l'Entitat fan possible aquest camí cap el futur encoratjador i amb pas ferm que porta el Centre: encara que són moments de dificultat ens en sortirem de tot i de tots els problemes que avui en dia té la nostra societat. Junts, segur que portarem l'entitat cap el 150 aniversari, una entitat adaptada a normativa, però sobretot una Entitat adaptada al segle XXI.

M'agradaria recordar al nostre estimat amic Eduard Saboya Comas . President de la nostra Entitat i sobretot bon amic,. En aquest número de l'Or i Flama dediquem una part a la seva persona. No podrem agrair mai la seva dedicació al Centre. Gràcies Eduard i descansa en pau.

Carlos Pablos - President

La junta informa

-El passat dia 2 de febrer es va celebrar el 144è aniversari de la nostra entitat. Al acte institucional es van entregar les medalles als nous socis de ple dret i als que complien 25 i 50 anys de pertinença a l'entitat. A més es van imposar els foulards als

nous components del nostre esplai. Va assistir a la festa la Molt Honorable Presidenta del Parlament de Catalunya, Núria de Gispert i altres càrrecs polítics. L'acte va estar presentat per Carla Clavé i David Gallach.

SUBSCRIU-TE A

l'independent

ENS SENTIM
ÚTILS

TRAMITJA AQUESTS ÚTILS A:

Per carta o pressupost
C/ La Païsa, 31. Baixos
08012 BCN.

Per fax:
93 217 06 80

Per telèfon:
93 217 94 10

Per correu electrònic:
independen@l'independent.com

col·labora amb l'independent

Preu de venda: 1,50 € (IVA inclòs) + 0,20 € de portes a càrrec del llegidor. Preu de subscripció: 12,00 € (IVA inclòs) + 0,20 € de portes a càrrec del llegidor. Preu de subscripció: 12,00 € (IVA inclòs) + 0,20 € de portes a càrrec del llegidor.

Nombre de premses: _____

Nom i cognoms: _____

Tipus de subscripció (per a particulars): _____

Títol de subscripció: _____

3

europolis
CLUB D'ESPORT I SALUT

CEM SARDENYA
Sardenya, 549-553 · 08024 Barcelona
Tel. 93 210 07 66
info@sardenya@europolis.es

4

A continuació teniu els discursos dels socis que van parlar aquell dia o que ens van fer arribar una carta perquè no podien estar presents amb nosaltres:

Nosaltres vam entrar al centre amb 9 anys, i 7 anys més tard podem dir que el centre s'ha convertit en la nostra segona casa no només per la quantitat d'hores que hi hem passat sinó també per la gent que hi hem conegut i per totes les històries que hem viscut aquí. Durant aquests 7 anys hem viscut bons moments i d'altres no tant bons. Aquí hem crescut i hem canviat, però al llarg d'aquests anys no només nosaltres hem canviat, també el centre ha canviat. Avui els joves tenim un paper més important i aquestes oportunitats que ens donen els de dalt ens motiven a seguir aquí perquè estimem aquesta entitat.

Començar a fer teatre al Centre és de les millors coses

que he fet i m'ha ensenyat sobretot a esperar. Esperar i tenir paciència perquè això és com una escala i has d'anar pujant esglaó a esglaó. I mentre esperes has d'aprofitar i aprendre tot el que puguis de la gent que hi posa hores i ganes per poder tirar endavant un gran treball en equip. D'aquí un mes i pocs dies m'estreno fent teatre de "grans" i ho espero amb nervis però sobretot amb moltíssima il·lusió perquè el somni de qualsevol nen del taller de teatre és poder fer cada any Els Pastorets i aconseguir ni que sigui un petit paper a les obres de teatre dels grans.

Qui li havia de dir a la meua àvia, que ja deu estar plorant, que avui estaria recollint aquesta insígnia. Els meus avis són els culpables de que jo estigui aquí avui, perquè amb 2 anys em van portar a veure Els Pastorets. Dubto que s'imaginessin que anys més tard estaria fent de fúria i

encara dubto més que la meua àvia s'imaginés que mai faria d'apuntadora, l'especialitat d'ella.

Fins i tot amb 16 anys la vida et pren coses i persones, algunes de molt importants, però per sort, al mateix temps te'n dona moltes d'altres, amics, aficions i un entorn tan fantàstic com el del Centre.

Ens veiem d'aquí 18 anys a l'entrega de les insígnies de 25 anys de soci amb noves històries i anècdotes i moltes experiències viscudes en aquesta gran casa.

Jordi Piera i Mireia Runge

Quan l'Eduard em va trucar per dir-me que em donaven la medalla dels 25 anys dins meu es va generar dues emocions ben diferents:

Ràbia: ostres, Alba! Ja no ets una nena, fins i tot truquen per recordar-t'ho!

I alegria: 25 anys aquí, quant temps i quantes coses viscudes!

La veritat és que us podria explicar moltes anècdotes però no ho faré, no tenim temps. Només vull donar les gràcies, gràcies als meus pares per haver-me enviat aquí els dissabtes a la tarda, gràcies a la meva germana per aguantar a la nena petita allà al costat mentre ella començava a fer-se gran i gràcies al Centre. Si, gràcies al Centre per haver-me donat l'oportunitat de créixer, aprendre, fer molts amics i amics de veritat, assumir responsabilitats, passar-m'ho be, gràcies pel company de feina, pel company de pis, pel cunyat que m'has donat, pels meus nebots i en definitiva gràcies per fer-me sentir com a casa. Una part del que jo sóc ho he après aquí i fent recompte no ho canviaria per res, de veritat.

Moltes gràcies i ara a lluitar per la dels 50 anys!

Alba Sabaté

Bon dia,

He enviat aquestes ratlles amb motiu dels meus 25 anys de soci, m'han explicat els meus pares que quan vaig néixer van decidir fer-me soci del centre i em van inscriure amb la mateixa data del meu naixement, és a dir el 2 de Juny de 1989 i això vol dir que aquest any fara 25 anys que formo part del Centre. Però la vertiat és que ja abans de néixer hi venia, inclús vaig fer TEATRE, un musical per ser exacte, doncs la meva mare estava embarassada de mi quan el feia. De petit m'ho he pasat molt bé. He estat a l'ESPLAI, encara que

sóc massa 'comodón' i això de la motxilla, el sac de dormir i fer excursions no és lo meu. També vaig estar a l'esbart, pero només un any, crec. No se sí ho feia bé pero estava guapo vestit de soldadet o amb el vestuari de la tirotitaina. No es que m'en recordi molt, pero ho sé per les fotos que he vist i els comentaris que he sentit quan els meus pares ho expliquen. I lògicament també estava apúntat al taller de teatre. Allò si que era divertit! És una de les èpoques que recordo amb mes 'cariño'. M'agradava fer teatre, recordo quan tenia uns sis o set anys que vaig fer 'La zapatera prodigiosa', dirigida per ESTEVE Polls, amb la Lola de protagonista. Però sempre he tingut una espineta clavada d'aquesta obra ja que el director mai em va dir si ho havia fet bé o no i vaig estar bastant temps preocupat per aquest motiu. Ja una mica més gran, vaig fer amb el meu amic FERRAN i dirigida per Carlos PABLOS, que per si no ho sabeu és el meu pare i l'actual PRESIDENT del centre, l'obra 'Perduts a Yonkers.' Un paper força important i ens ho vam passar d'allò més bé, oí FERRAN? Un altre r cord que tinc molt especial  s que vaig fer el Rupit de 'L'hostal de la Glòria' amb la meva mare fent de Glòria. Però la meva carrera artística va acabar aviat, als 16 anys, doncs vaig començar a treballar a Palafolls i no podia baixar a assajar. Aix  si, sortia als PASTORETS i aix  veia els meus companys; ho vaig fer fins el Nadal 2012. La veritat és que haver fet alguna coseta de TEATRE m'ha anat bé per la meva feina, doncs té una part que és artística davant del públic. Una altra de les seccions en

la que participo  s la colla 'Els amics de Sant Medir' i far  els possibles per venir aquest any, aix  vol dir que he d'estalviar o tocar la barbeta del meu pare..., és la meva actual vinculació amb el Centre, i amb la gent de Sant Medir, uns bons amics. Des de fa uns deu mesos estic vivint i treballant a Tenerife, per aix  he dit lo d'estalviar, i no puc participar de la vida activa del centre, pero lògicament els meus pares m'expliquen tot el que passa i també ho veig a través de la informació que rebo de les ACTIVITATS i la revista Or i Flama. Durant aquests 25 anys i suposo que com tothom, no tot ha estat positiu, ja que també he tingut desenganys amb alguna gent del centre, però a la balança pesen més els bons moments que els dolents i com que un sempre s'ha de quedar amb lo bo, amb quedo amb el que signifca el Centre a la meva vida. Us destijo a tots un felic aniversari.

Victor Pablos

Benvolgut Sr. President del Centre.

Vaig rebre amb molta sorpresa i alegria la vostra carta, notificant-me que em seria lliurada l'insígnia d'or de la vostra entitat el proper dia 2 de febrer.

Per motius particulars, i que no puc desdir-m'en, m' s del tot impossible poder estar aquest dia amb tots vosaltres. Ja quedar  amb vostè una tarda per passar-me pel Centre, i que em feu entrega de l'insígnia d'or del nostre Centre.

La portar  ben orgullós en el trau de la meva americana.

Aprofito també per fer-vos arribar la salutació d'en Joan Duran i Bonet, que m'ho va demanar per telèfon.

Una salutació molt cordial a tota la Junta i també a tots els socis.

Joan Daumal

-El dia 10 de febrer es va celebrar una conferència a càrrec de Mn. Sebastià Taltavull. Va ser una xerrada molt interessant i que va comptar amb una gran assistència.

-Antoni Miquel, més conegut com a "Leslie" de Los Sírex va ser el protagonista del Sopar Tertúlia del mes de Març. Aquí teniu unes quantes instantànies del moment!

-Us anunciem que la nova presidenta del Patronat de Pastorets serà la Pilar Ruiz. Substitueix en el càrrec a Miguel Mejías, després de 10 anys d'intensa activitat. Des de la Junta li volem agrair la tasca realitzada al llarg d'aquest temps.

-La Colla "Els Amics" de la nostra entitat va estar present un any més a la

tradicional festa de Sant Medir. Aquí en teniu la prova!

Estem d'enhorabona! L'Or i Flama ha guanyat el premi Vila de Gràcia a la millor actuació comunicativa i/o de difusió de l'actualitat dels territoris de Gràcia!! Moltes felicitats a tots!!

la mamma

C. Villarroel, 247-249
08036 BARCELONA

Esplai

L'Esplai Rikki-Tikki-Tavi ja torna a ser aquí i ens morim de ganes d'explicar-vos un petit recull de les moltes activitats que hem fet al llarg d'aquests mesos. El temps vola i sense donar-nos compte ja estem gairebé a la meitat de curs. Tot i que no voldríem que passés tot tan ràpid, és molt bona senyal ja que vol dir que ens ho passem genial venint a jugar i aprendre a l'esplai.

Una de les primeres activitats que vam fer va ser assistir a la primera representació dels Pastorets de Folch i Torres que ée van fer a El Centre aquesta temporada. Vam poder veure molts dels nostres companys sobre l'escenari i gaudir d'una obra tan familiar com divertida. Hem de confessar que els dimonis ens feien una mica de por... però els Rikkis som capaços de vèncer-la amb un bon somriure!

Després d'iniciar el 2014 vam començar un seguit d'activitats per les places del barri. Jocs de cordes, amb aigua, gimcanes...en fi... mil i una activitats que ens van fer suar de valent tot i estar al mig del fred de GNER!

També vam jugar a les sales del centre. Tot i que tots som molt valents, quan el fred pica i fa un temporal de pluja i tempesta ens agrada molt més passar les estones vora l'estufa i fent manualitats que després guarniran la sala dels Rikkis!

I per acabar, us volíem explicar l'emocionant excursió que vam viure els Rikkis fa unes setmanes. Va ser una sortida al Masnou! I allà vam fer unes gimcanes i jocs de platja més que emocionants. Tot i ser en ple Febrer feia molt bon dia i vam poder gaudir d'un cap de setmana de sol, platja i jocs.

Diuen que amb un somriure ets capaç de tot i vèncer qualsevol por. Així que si vols viure experiències úniques amb uns amics únics, vine a l'Esplai els dissabtes a les 17:30 de la tarda! Un hi esperem!

Òscar Fabrés

7

Teatre

Benvolguts companys. de 6 anys com president del grup de teatre i un cop celebrada l'assemblea anual, m'agradaria fer una valoració, des de el meu punt de vista, de la tasca feta al llarg d'aquests anys i en especial en aquest darrer.

Ha estat, com sabeu, un any complicat, ja que hem començat tard la temporada degut a les obres del centre, però malgrat tot, l'hem tirat endavant amb normalitat.

Dit això, crec que al llarg d'aquests anys, hem complert l'objectiu de tirar les temporades endavant amb els resultats que cada any heu pogut comprovar gràficament a les assemblees. No anar enrere, i millorar any darrera any, era un objectiu primordial, en especial aquest darrer amb millores importants.

Aprofitant les obres del centre i tenint en compte que al final de la temporada passada,

es va espatllar la taula de llums i la de so, començava a mostrar el pas del temps i que els diners reclamaven reparació, la junta directiva del centre va decidir renovar una part d'aquest material i la junta de teatre la resta.

La casa ha renovat, diners i taula de llums i teatre, la taula de so, la instal·lació de leds rgb al ciclorama amb els quals rebaixem consum i despeses de filtres apart d'aconseguir uns efectes fantàstics.

A més de tot això, hem comprat un doble dvd per la taula de control i un amplificador nou pel taller de teatre que el pas dels anys havia deixat obsolet, millorant encara més la nostra tecnologia. Això vol dir que entre tots s'ha fet una gran inversió en millores i dic això perquè entre uns i altres ... no oblidem que tots som CENTRE. Hem aconseguit tenir unes instal·lacions tècnicament fantàstiques.

L'objectiu d'una junta és millorar contínuament, i aquesta és la intenció, per la qual cosa volem, tan aviat ens sigui possible, anar posant focus rgb per tal de suprimir filtres. Posar un ordinador a la taula de control creant una base de dades de músiques i efectes de so que ens millorin les condicions de treball.

En el tema econòmic hem controlat despeses i hem aconseguit que en totes les representacions hi hagi beneficis, sense haver d'augmentar preus de les entrades. La política ha estat ... tenir menys despeses, sense retallar, i això es mèrit també dels directors que han estat molt acurats a l'hora de planificar els muntatges.

Pel que fa estrictament a teatre avançarem l'elaboració de programació amb els directors per preveure amb temps qualsevol dificultat amb la societat d'autors a l'hora de concedir les autoritzacions. En definitiva, millorar i superar-nos en tots els aspectes.

Continuarem també amb l'activitat 'Petit Centre' dels diumenges al mati, ja que mica en mica va agafant solidesa, per la qual cosa demanem gent que vulgui participar en el projecte, i posar en escena alguna idea que pugui tenir. Si és així ,que es posi en contacte amb la Pilar Ruiz, Kras Casadevall o Carol Sanllehy, responsables de l'activitat, a les quals agraeixo el seu esforç.

Pel que fa al taller de teatre, sentir-nos cofois d'haver incorporat un grup més... els minis .... i el fer dos dies de representació així com dues funcions a la matinal, per evitar aglomeracions això ens ha donat molt bon resultat. Dir-vos que a partir de la propera temporada s'impartiran unes classes de dicció i moviment, per millorar, la formació dels nostres nois i noies, així com els seus directors. Pretenem amb això que els nostres joves puguin adquirir hàbits més correctes per la seva formació.

Fer-vos saber també que hem arribat a un acord amb el Cercle Catòlic per tal de poder-nos deixar mútuament, atrezzo o vestuari reduint així despeses de lloguers a ambdós grups.

I ja per acabar, voldria agrair a tots els companys que al llarg de sis anys m'han acompanyat a la junta, els que es

presenten amb mi, i als que en un passat van formar part de la junta, en Jose Miguel de la Higuera, la Eva Daniel, la Montserrat Bonell i a en Dani Mejias , que després de 6 anys, ha decidit no acompanyar-nos en els propers dos anys, decisió que lamentem però respectem, i que som conscients que des de fora seguirà col·laborant pel grup de teatre... Gràcies Dani pels 6 anys de treball.

La candidatura que he encapçalat pels propers dos anys, és la següent:

President	Joan Guinart
Sotpresident i tresorer	Lluís Clavé
Secretari	Sergi Saboya
Vocal de joventut	Anna Ramon
Vocal de propaganda	Artur Huguet
Vocal d'atrezzo i vestuari	Anna Cabestany
Vocal de taquillaatge	Miguel Izquierdo

Sent presentada la candidatura i sotmesa a votació a ma alçada, és aprovada per unanimitat per part dels assistents a l'assemblea.

Tan sols em resta agrair profundament la confiança dipositada en nosaltres, és cert que a vegades la pressió i la responsabilitat et fan pensar en marxar a casa i deslliurarte de problemes, però si un reflexiona, treballar pel col·lectiu dona també la satisfacció de ser útil, i el pensar que hem tingut el recolzament dels companys durant sis anys, ens dona força per seguir endavant.

Gràcies a tots i a cadascún dels membres del grup per la seva aportació i dedicació al llarg de la temporada.

Fotografies corresponents a les obres:
GRACIAS, ABUELA

MADAME MELVILLE

EL CASAMENT DELS PETITS BURGESOS

FALSA VERITAT

 Joan Guinart

L'Entrevista

 MIGUEL MEJÍAS: "Els Pastorets són un fet social i econòmic molt important per l'entitat"

9

Exvicepresident del Centre, ex-president del Patronat de Pastorets i regidor de moltes obres de teatre, el Miguel Mejías ens dóna una visió global de la seva vida a l'entitat

Com vas arribar al Centre?

Vaig arribar fa gairebé 40 anys de la mà de la meua dona, la Mari Carme Blanch. Treballàvem junts, vam començar a sortir i jo l'acompanyava als assajos que feia al grup de teatre. A mi m'agradava el teatre i aleshores donava un cop de mà en els muntatges de les obres.

Què és el que més et va impressionar de l'entitat?

El que més em va impressionar era el teatre en si, suposo que és el mateix que li deu passar a molta gent perquè tenim un teatre molt bonic. Recordo que em van sorprendre molt els muntatges de les obres ja que mai havia viscut aquest procés. Un altre aspecte

que recordo és el bon ambient que es vivia, un fet que propiciava que el Centre se't fes proper de seguida.

Havies tingut alguna experiència anterior en el món del teatre?

No havia estat mai abans en cap altra entitat. En canvi, amb els meus germans i amics si que a vegades havíem organitzat algun show a Extremadura ja que a mi sempre m'ha agradat el món del teatre. I un aspecte que m'agrada molt és que a la família no s'ha perdut la tradició, ja que els meus fills n'han continuat fent aquí i quan anem al poble a l'estiu sempre organitzen algun espectacle amb el seus cosins.

A banda del grup de teatre, has estat present en alguna altra secció?

En altres seccions directament no, encara que he ajudat a l'esbart en les èpoques en què els meus fills hi participaven. Dins del grup de teatre he format part d'alguna junta presidida pel Carlos Pablos i la

presidida per en Manel Feliu, en aquesta última es va canviar el sistema de celebració d'aniversari, abans es feia una missa i un partit de futbol i aleshores va néixer el format de la Matinal que es fa ara. També es va iniciar l'actual taller de teatre. He format part de diferents consells directius com el de l'Agustí Tenllado, on vaig ser vicepresident. Es tractava però d'una vicepresidència compartida amb el Jordi Boldú, ja que cadascú portava a terme unes tasques diferents. I també un temps amb la de l'Esteve Camps.

I què destacaries de la teva època com a vicepresident?

El fet de conèixer més a fons l'entitat i el poder engegar alguns projectes que estaven molt bé, com per exemple la renovació de les actuals vidrieres del pati. També vam iniciar el Dia del Llibre i de la Rosa al Centre i vam estar demanant llibres a diverses editorials. Però el que més recordo d'aquella època és la possibilitat de poder conèixer més a fons totes les seccions de la casa.

10 Parla'm ara de la teva experiència com a regidor. Diria que ets el regidor per excel·lència del grup de teatre...

No! Hi ha molta gent que ha fet i fa molta regidoria a dins del grup de teatre! Saps què passa? El que els agrada a la majoria dels components del grup de teatre és actuar, però com que a mi no m'agrada, m'encarrego

més del tema d'ajudant de direcció i de regidoria, m'agrada desenvolupar aquesta tasca. De fet, quan faig d'ajudant de direcció no acostumo a seure al pati de butaques, i sempre acabo a dins de l'escenari.

Què és el més complicat d'una regidoria?

No hi ha una tasca complicada. sinó obres més complicades on hi ha més moviment i més canvis. És més difícil la feina de regidor quan en una obra hi han moltes entrades, molts personatges, canvis d'escenografia o molt atrezzo.

Parlem ara dels Pastorets. Com vas arribar a la presidència del Patronat?

Doncs va anar lligat a la meua tasca de regidor dins del grup de teatre. Jo feia la regidoria dels Pastorets abans que existís el Patronat, i la junta presidida per l'Esteve Camps va decidir crear-lo. Abans el Director s'encarregava de tot, amb la creació del Patronat, es volia recolzar i ajudar a la direcció i alliberar-lo de tota una sèrie de tasques. Cal pensar que abans només hi havia un únic repartiment, encara que el número de representacions que es feien aleshores no era tan elevat. Per exemple, com a anècdota, recordo una vegada que es va posar malalt el meu fill Òscar i com que no hi havia cap altre Rovelló, va haver de sortir igualment. El mateix li va passar una vegada al Sergi Carreras, que feia el paper de Lluquet.

I què destacaries d'Els Pastorets?

Són un fet social i econòmic molt important. Només cal veure la quantitat de persones que hi col·laboren i els beneficis que suposen per al Centre. Actualment es fan unes dotze representacions per temporada i és molt difícil fer el repartiment d'actors i equip tècnic per cadascuna d'elles. Per això, per donar un cop de mà a tota aquesta i altres tasques es va crear el Patronat del qual he estat el president una pila d'anys.

Del teu pas com a president, destacaries...

Destacaria el primer any que vam passar a fer les dotze representacions. També la segona temporada que jo presidia vam aconseguir uns 18.000 o 19.000 euros amb la venda d'entrades. Va ser una fita molt important, sobretot pel fet de col·laborar amb la casa amb els recursos que faci falta. També destacaria el bon ambient

que hi ha durant les representacions, un fet que queda demostrat en el tradicional dinar de Pastorets. També crec que els Pastorets tenen molt futur, no sé quantes representacions es faran d'aquí a uns anys, però estic segur que continuaran realitzant-se, ja que és una tradició molt maca que tenim a Catalunya i la gent ho demana.

Com veus el futur del Centre?

Veig a l'entitat molt bé i crec que ha de continuar així. Ha pogut resistir els diferents canvis de la societat i ha sabut emmotllar-se amb ells i continuar vigent. Per altra banda, crec que l'ambient social que s'hi respira és un dels aspectes més importants. Comptem amb molta joventut, i ells seran els que portaran endavant el futur del Centre.

David Gallach

Coral Baluern

11

Benvolguts socis i amics;

La Primavera arriba i amb ella noves il·lusions, projectes, Bon temps, i els cants dels ocells que passen pels nostres cels.

I parlant de cants, també ha arribat la VIII Marató de Cant Coral que hem fet al Centre.

Com cada any, és una bona ocasió per trobar-nos amb 9 corals més de diferents llocs de Catalunya, amb més de 300 cantaires que passaran per l'escenari del Centre, i gaudir amb la vostra companyia d'una tarda musical molt especial.

Volem demanar-vos la vostra col·laboració fent difusió entre les vostres famílies, amics i coneguts d'aquest acte, que la Coral Baluern organitza amb molta il·lusió des de ja fa 8 anys... Gràcies a l'esforç de tots els cantaires i a la col·laboració d'El Centre.

Us esperem el 26 d'abril a les 17h! L'entrada és lliure! Gràcies per la vostra assistència!

Fins aviat

Animem a tots aquells que vulgueu formar part de la família Baluern a cantar amb nosaltres. Assagem tots els dimarts de 21.30 a 23.45 al Centre.

Us podeu posar en contacte amb nosaltres mitjançant la secretaria del Centre (93. 218. 19. 64 o adreçant-vos a la nostra adreça electrònica info@coralbaluern.es

També podeu comptar amb nosaltres si voleu fer algun regal musical a algun amic o familiar, ja que cantem en festes, casaments i bateigs.

Anna Jaureguizar

▶ SORTIDA CULTURAL I CALÇOTADA PEL BERGUEDÀ Dissabte 22 de febrer de 2014

Febrer, és temps de calçots i, com venim fent fa una colla d'anys, nosaltres també anem de Calçotada.

Aquesta vegada, però, no l'hem fet per terres tarragonines sinó que hem anat cap al Berguedà, sense que això hagi restat cap punt a la festa, doncs ens l'han servit a Castell de l'Areny, un indret on molta gent del Centre s'hi troba com a casa.

Però... anem pas a pas, que abans dels calçots vam fer altres coses !!!.

Ben fresquets i matiners, som-hi, carretera i cap a Bagà, on ja vam començar a gaudir, amb un bon esmorzar, ben assortit i on tothom es va poder servir el que més li venia de gust. Amb la feina feta, ara tocava omplir-nos de paisatge i d'història, per això la següent fita ens portava a descobrir una joia de l'Alt Berguedà, el Monestir de Sant Llorenç a Guardiola. Donat que amb autocar no s'hi pot arribar, vam agafar el Carrilet verd per fer el trajecte des del poble fins a la porta del monestir.

Aquest monestir benedictí, del s X, és una d'aquestes joies amagades que tan proliferen a Catalunya. A la sortida anterior vam descobrir Santa Maria de Lluçà i aquest

cop vam poder visitar Sant Llorenç prop de Bagà, gràcies a una llarga i costosa restauració a càrrec de la Diputació de Barcelona.

Després d'una introducció a través d'un audiovisual, el grup es va dividir en dos per poder gaudir millor tant de les explicacions dels guies del monestir, com de la ruta amb el carrilet. Així doncs, mentre uns s'endinsaven a la història d'aquell monument, els altres feien un tomb fins al poble de Sant Julià de Cerdanyola, tot gaudint del paisatge.

Els guies, explicaven amb tot detall, com s'ha arribat a l'actual reconstrucció. Quin va ser l'origen, els eremites, el perquè del nom,

les disputes entre senyors feudals i monjos, el pas dels anys, l'abandó, la descoberta per casualitat de tot el que havia quedat sota terra, la restauració a partir de l'any 1982 i fins el 2008. Tot donant sentit al que sovint es veu però no s'entén, i parlant també del futur, doncs encara hi ha la voluntat de donar més projecció a l'edifici remodelat.

Mentrestant, l'altre part del grup enfilava carena amunt, còmodament instal·lats en el Carrilet verd, tot gaudint de vistes panoràmiques, paisatges i cims imponents que semblaven a tocar com el massís del Pedraforca, o els del Cadí-Moixeró.

Els grups, després, es van intercanviar i així tothom va tenir la seva ració de natura i d'història.

El dia era esplèndid i convidava a gaudir-lo. Un cop finalitzada la visita i la ruta, tornarem cap a l'autocar per anar cap a Castell de l'Areny on ens esperaven unes taules plenes de tot el necessari per la

calçotada i no vam trigar a posar-nos a la feina. Ho fèiem a l'aire lliure, sota cobert o no, a gust de cadascú, pitet, porró, salsa i... evidentment, calçots i carxofes, que, perquè ningú es quedés sense, encara vèiem com n'anaven fent a foc ben viu.

Després dels calçots, ens esperava la segona part, per tant, tips, nets i polits vam accedir al menjador, on ens van servir la carn i finalment les postres.

13

Al final del dinar es va fer un reconeixement, en forma d'un petit obsequi, al cronista gràfic dels viatges de Setmana Santa, que cada any ens ha obsequiat amb un vídeo del viatge.

La calçotada, és una festa i així ho va ser per nosaltres, pel grup, pel dia, pel que vam aprendre, pel que vam veure i descobrir, pels calçots i tota la resta. Una gran festa.

Carles Cristià

Cartes desde el tercer pis

Benvolguts amics:

M'agradaria fer cinc cèntims dels Campionats de Catalunya per Equips que s'estan jugant aquests dies, perquè es tracta de la competició més important dels escacs catalans. Cada cap de setmana es mobilitzen 3.838 jugadors que formen els 560 equips que representen als 208 clubs catalans participants. Les xifres parlen per elles mateixes i la pregunta que sorgeix es: per què? Com és que en aquesta competició hi prenen part tants jugadors?

Jugar als escacs per equips afegeix al nostre esport una dimensió que a les altres competicions no hi és; la de pertànyer a un equip que comparteix un mateix interès, guanyar el matx contra l'equip rival. Interès que sol ser percebut pels jugadors com quelcom més important que el seu propi resultat a la partida. Normalment els escacs semblen, i són realment un esport individual, a vegades fins i tot posar massa individual, atès que la concentració necessària per practicar-lo limita la possibilitat de relacionar-se i intercanviar opinions amb els altres jugadors, o amb els mateixos companys de club. A les competicions individuals és freqüent que els jugadors en acabar la seva partida es retirin de la sala de joc, a vegades per analitzar amb el seu rival com ha anat la partida, i en d'altres ocasions senzillament marxant a casa. Al Campionat per equips això succeeix rarament, els jugadors, malgrat haver acabat el seu joc romanen a la sala, vivint amb intensitat el que succeeix en els taulers del seu equip que encara no han acabat, i llavors, l'intercanvi de punts de vista amb els companys, i fins i tot amb els rivals que ja no estan jugant, es converteix en un aiguabarreig social que té com a única limitació el volum de la veu per no molestar els qui encara lluiten davant el tauler. I quan el matx ja s'ha acabat, es comparteix l'alegria de la victòria, o de l'empat arrencat a l'última jugada, i si és el cas, la resignació de la derrota, rodejada però d'ànims esperançadors pel partit de la propera jornada. No importa el resultat individual si s'ha guanyat el matx, tots gaudeixen el triomf tal com són solidaris si s'ha perdut. Aquest és el secret de l'èxit

d'aquesta competició, pertànyer a l'equip, defensar al seu Club son els ressorts que mobilitzen aquests milers de jugadors. Per molts d'ells, el Campionat de Catalunya per Equips és la única competició oficial en la que prenen part.

El Campionat de Catalunya per Equips s'estructura en tres divisions nacionals, (divisió d'honor, Primera i Segona) quatre categories provincials (preferent, primera, segona i tercera) i una categoria reservada a jugadors menors de 12 anys. Cada divisió, (excepte la d'Honor), i categoria consta de diversos grups que juguen una lliga de 10 equips, amb una final que disputen els campions de cada grup per decidir el Campió de Catalunya de la categoria. D'altra banda existeix un mecanisme d'ascens i descens dels equips en funció de la seva classificació final i fins i tot unes fases de promoció, en les que candidats a baixar juguen una eliminatòria amb candidats a pujar. La Divisió d'Honor té un mecanisme propi, la disputen 16 equips dividits en dos grups, cadascun d'ells juga una lliga. Després els quatre primers de cada grup en juguen una segona per decidir els llocs 1er. a 8è de la Divisió; els quatre segons també juguen una altra lliga entre ells per decidir els llocs 9 a 16è, i els tres últims perdran la categoria i baixaran a la Primera Divisió. En aquesta segona lliga, no es juguen tots els partits, perquè són vàlids els resultats de la primera fase. A més aquesta Divisió d'Honor juga els partits en dissabte a la tarda enlloc dels diumenges al matí com fan la resta de divisions i categories.

El Tres Peons aquest any hi pren part amb nou equips. Som el club que hi presenta més equips i el que té més llicències de jugadors. El primer equip juga a la Divisió d'Honor, dret que va guanyar-se l'any passat en proclamar-se campió de Catalunya de Primera Divisió, el seu objectiu és poder mantenir-s'hi, el que és realment difícil considerant que la majoria dels altres equips estan "professionalitzats" i tenen un nivell fortíssim.

El segon equip, el "B", juga a la segona divisió nacional, una altra categoria de molt nivell on guanyar el partit és realment complicat.

L'equip "C" juga a la categoria Preferent. A primera categoria tenim els equips "D" i "E", a la segona categoria aportem tres equips "F", "G" i "H" i a la tercera categoria tenim l'equip "I" que està format per nois molt joves. A l'hora d'escriure aquestes ratlles encara no podem predir com acabará el Campionat pels nostres representants; queden massa punts en joc per arriscar-se a fer pronòstics.

Sempre que parlem d'aquesta competició que per cert, ara, oficialment es diu "Lliga catalana d'escacs" no podem, ni volem amagar, que darrera de tot aquest enrenou de mobilització de jugadors, hi han unes persones que son la clau de l'èxit. Els capitans dels equips han de bregar cada setmana per formar l'alineació dels seus conjunts, han de convèncer a qui aquell diumenge li fa una mica de mandra llevar-se aviat. S'han de posar d'acord respecte de quin jugador supleix aquella baixa

inesperada, especialment si aquesta es produeix hores abans de començar el partit. Han de ser els primers d'arribar per preparar la sala de joc i els últims de marxar per deixar l'acta del partit signada, i, a més, han de fer de pal de paller de l'equip perquè aquest es mantingui ferm davant d'inclèmencies i circumstàncies negatives que poden aparèixer al llarg del Campionat. Aprofito des d'aquest espai que tan gentilment El Centre ens ofereix per explicar el que fem, per donar-los les gracies, ells són sens dubte una part fonamental dels escacs d'aquesta casa.

Ara ja coneixeu als motors dels nostres equips, si algun dia us decidiu, en podreu formar part.

Salutacions cordials

Joan Galceran

Dani Leiro, va començar al Tres Peons amb 13 anys, ara es jugador de l'equip "A" i el seu capità.

L'equip "B" és a mans de Jordi Corominas, que malgrat arribar el 2010 té un ferm compromís.

Josep Maria Tey president del club molts anys, imprescindible sempre, és capità del "C".

Fernando Rodríguez compagina tennis i escacs i omple el "E" d'entusiasme.

L'equip "F" és a les mans de Miquel González que el condueix amb tacte i fermesa alhora.

Jaume Sanfeliu lidera el "D" a 1ª cat equip que ha fet un bon campionat.

Per l'Antoni Esteve està al front del "G" és un al·licient afegit als que proporciona la partida.

Eduard Zamora, optimisme a tope per empènyer el "G" fins dalt de tot.

Francesc Calvet dirigeix l'equip "I", el dels joves, entre els que hi ha el seu fill i el seu nebot

-Lamentem comunicar-vos la defunció del nostre expresident de l'entitat Eduard Saboya Comas, pare del nostre actual vicepresident Eduard Saboya, sogre de la nostra sòcia Mª Àngels Cabestany i avi dels nostres socis Albert Saboya i Sergi Saboya. El nostre més sincer condol a tota la família.

-Lamentem comunicar-vos la defunció del senyor Joaquín Martín llobet, pare del

nostre soci Lluís Martín. El nostre més sincer condol a tota la família.

-Volem felicitar a la nostra sòcia Maria Sánchez per haver estat mare d'un nen que es diu Biel. Va nèixer el passat 15 de juliol. Enhorabona!

David Gallach

In memoriam

L'any 1942 feia uns anys que havia acabat la guerra i jo els meus estudis a Terrassa (d'on en sóc fill). Aleshores m'obligaven a viatjar en el tren de Sarrià i pasaba diàriament unes quantes vegades per davant del Centre Moral.

Des de molt jove, les meves primeres amistats varen ser entre d'altres Torrent, Cabré; Ballesté, Jaureguizar, Sagraera i Jaume Pla, mort recentment i de qui el seu record i amistat mai oblidaré.

A aquests amics (la majoria dels quals no recordareu) es va unir posteriorment l'Eduard Saboya. La seva amistat va ser l'arrel dels bons contactes socials, esportius, religiosos, polítics i una mica "familiars" i va fer que fos quelcom més que una bona amistat.

Més endavant aquest contacte va augmentar arrel del gran afecte que li tenia al seu germà Santiago "Pare Saboya" que ens va deixar de molt jove i al que tots recordarem com a Conciliari del Centre.

L'any 1971 em van anomenar president del Centre i a partir de llavors el nostre contacte amb l'Eduard era gairebé diari. Estimava tant el Centre que a poc a poc es va guanyar la confiança dels socis, i al cap d'uns quants anys ja era ell el president.

Crec que fa uns 12 o 13 anys que el visitava a una residència, on va ingressar degut a una malaltia de la que no es va recuperar. Des de llavors vaig procurar mantenir-me en contacte amb ell i la darrera visita la vaig fer

en companyia d'un assistent, en cadira de rodes i ja no em reconeixia.

A la sortida vaig trucar el seu fill Eduard que em va anar informant fins a saber el que tots coneixem.

Adéu Eduard, el teu record estarà sempre amb els que t'hem estimat.

Febrer 2014 - Joan Duran Bonet

Recordo que ja portava 3 anys casat quan vaig anar a viure al carrer Secretari Coloma, cantonada Providència. En aquella època tenia la gestoria al carrer Torrent de l'Olla amb Montseny, i per això anava caminant a casa cada dia pel carrer Sant Lluís passant per davant de la rellogeria que tenia el nostre amic Eduard; moltes vegades m'aturava a saludar-lo i com era precepte, sempre acabàvem parlant del Centre.

Vaig tenir també una vinculació molt especial amb el seu germà, el nostre estimat Pare Saboya, ja que em vaig formar a l'Oratori de Sant Felip Neri i al Centre; sempre de la seva mà, fins i tot, em va casar a la Basílica de Santa Maria del Mar.

Sempre he tingut una gran relació amb aquesta família, i a més s'ha anat transmetent amb el seu fill i els seus néts.

L'Eduard va assumir la Presidència de la nostra entitat i va gaudir durant aquells anys d'una gran satisfacció per haver aconseguit un dels seus objectius fonamentals en el nostre entitat.

Des d'aquest món en el qual ens ha tocat viure, tindrà el teu record present durant tota la meua vida.

Què en pau descansis...

Antoni Fàbrega

Tot recordant a l'AMIC Eduard SABOYA COMAS

Vaig conèixer l'Eduard quan jo era un nano i ell era de l'equip responsable del Grup de Romeries i Excursions, el qual anualment, juntament amb la Parròquia de Santa Maria de Gràcia, organitzava la romeria a Montserrat, amb el cos de portants del Sant Crist, del qual jo en formava part (sent un marrec), juntament amb el meu pare.

Qui es podia imaginar que amb el pas dels anys, malgrat la diferència d'edat, seriem companys de la Junta d' "el Centre", però el més interessant fou, que estant treballant a la mateixa Junta va néixer l'amistat de les dues famílies, que ha durat al voltant dels 45 anys, al llarg dels quals hem compartit il·lusions, projectes, alegries i moments dolorosos, que inclús ens van ajudar a fer més forta la nostra amistat.

Amic Eduard, la nostra convivència en moments molt delicats de la nostra Entitat, va refermar els nostres ideals i les ganes de seguir fent CENTRE, com en més d'una conversa a la teua botiga del carrer Sant Lluís, ens repetíem mútuament per no defallir.

Sempre s'ha dit, que les malalties uneixen i realment no podré oblidar mai al llarg de la meua vida les riques vivències, que vam compartir en la malaltia del teu inoblidable germà, el Pare Santiago SABOYA, juntament amb la teua família i els amics d' "el Centre", escoltant els savis consells del venerable Pare SABOYA, que tan de bé m'han fet al llarg de la vida social "del Centre", i que en més d'una ocasió, tu i jo havíem comentat tot recordant la seva bondat i gran rectitud, però sempre sense renunciar al principi bàsic "MANTENIU EL NIVELL" per damunt de tot, no es cansava de recordar-ho.

Crec, que TU i jo hem format part d'una rara espècie, que sempre hem estat treballant amb càrrecs de responsabilitat, i molt poques vegades per no dir cap, hem fet una

activitat per esbarjo, però sempre amb bon humor.

Malgrat la teua limitació, fruit de la teua poca mobilitat sempre has estat entre nosaltres i vas voler estar al corrent de tot el que passava per la Casa i fins i tot quan vas conèixer que jo havia fet una conferència explicant la història, dels 125 primers anys de la Casa, em vas demanar que quan pogués t'agradaria que la comentéssim, sol·licitud a la que de bon gran vaig accedir, i vam compartí conjuntament amb els comuns amics Joan Duran i Jaume Pla.

Amic, la llavor que tu i la teua esposa, la Montserrat van sembrar en "el Centre", estigues tranquil, que ha donat fruit del 100 per u, doncs el teu fill, Eduard i la seva esposa Maria del Àngels juntament amb els teus nets Albert i Sergi, segueixen el camí que tu tan assenyadament els vas indicar que seguissin.

Eduard, descansa a la casa del Pare amb la companyia dels teus estimats, doncs el treball realitzat és molt ben fet, perquè ara gaudeixes de la recompensa eterna.

Esteve Camps i Sala

Benvolgut Eduard,

Quatre paraules que com amic i president del Centre Moral Instructiu de Gràcia, vull fer-te arribar en aquest el teu comiat. El teu moment de marxar cap a la casa del Pare ha arribat últimament i des de fa uns mesos el teu estat de salut ha anat empitjorant i poc a poc, les persones del teu entorn han vist com la teua salut cada vegada era pitjor. Les teves passions a la teua vida eren La Família, El Espanyol i EL Centre - El Centre Moral Instructiu de Gràcia.

És una sort per una persona tenir la família que has tingut, els teus germans, la teua esposa Montserrat, i el teu fill Eduard, que juntament amb la M. Àngels, l'Albert i el Sergi, tots plegats han fet que la teua vida fos molt bona. El teu fill Eduard ha dedicat una part de la seva vida a tu, sobre tot en aquests últims anys des que vas caure malalt, la seva dedicació per tu ha estat admirable, has vist créixer als teus nets Albert i Sergi, i t'han donat moltes alegries, pots estar molt content.

L'Espanyol, l'altra de les teves passions juntament amb la teva família heu gaudit de molt bons moments, encara que també n'heu passat de molt magres, això és el que té el futbol, però la fidelitat a la vida, és una gran virtut, encara que alguna vegada m'has confessat que l'equip amb el que havies compartir amb el teu pare moltes estones va ser l'Europa, i que moltes vegades vas anar al seu camp, l'equip de Gràcia.

El Centre, Eduard, què podem dir del Centre moral instructiu de Gràcia, entitat a la que tu estimaves tant i que tant has donat per ella, em confessaves un dia que tu vas començar a Gràcia en un altra entitat però que no acabava de fer-te el pes, i vas anar al Centre, i allí vas trobar una família.

Tres generacions de la teva família, el cognom Saboya és un cognom important al Centre. Vull tenir en aquests moments un record pel Pare Saboya, el teu germà, el nostre consiliari que sempre va estar al nostre costat.

El passat diumenge, dia 2 es va celebrar l'aniversari de l'entitat, festa que tu esperaves amb molta alegria i felicitat. La Presidenta del Parlament de Catalunya que va ser la nostra convidada va dir "entitats com la vostra no arriben a 145 anys per casualitat, sinó perquè moltes persones, des del voluntariat han fet una magnífica gestió.

I aquí has estat tu, sempre recolzant i treballant pel centre, preocupant-te per l'entitat del teu cor, des de moltes juntes, fent de tot el que tocava, i sobretot donant bons consells. L'ultima va ser com a President del Centre, en uns moments delicats per nosaltres, però la teva malaltia per poc, no et va deixar acabar al peu del canó el teu mandat, encara que si com a President electe.

Persones com tu han fet possible el dia d'avui. Gràcies Eduard per la teva amistat. De veritat, estic molt content d'haver-te conegut, i gràcies en nom del CENTRE, per tot els que ens has dedicat. No et diem adéu, Eduard: sempre et recordarem.

Descansa en Pau amic meu.

Carlos Pablos

**LA
MULTITENDA
FERRETERIA**

C\ Igualtat nº 35 L'Hospitalet Tel. 93 335 80 09

Email. info@lamultitenda.com

www.lamultitenda.com

► DE L' ANGOIXA EXISTENCIAL A L' AMOR OBSESSIU

A la darrera revista us vam explicar que havíem decidit dedicar el curs 2013-2014 als clàssics. Els vam agrupar de dos en dos començant en un ambient totalment marítim amb Melville i amb Hemingway.

Els mesos de novembre i desembre vam entrar en angoixes existencialistes i absurds aclaparadors de la mà d'Albert Camus amb "La pesta" i de la mà de Franz Kafka amb "El procés". Van ser lectures àrdues que van portar a més d'un al caire de l'abisme malgrat que Kafka ens va regalar somriures i Camus una innocent creença en la bondat humana.

En canvi, els mesos de gener i febrer ens hem endinsat en estranyes i obsessives històries d'amor, sempre de lectura més plaent que els laberints claustrofòbics que havíem deixat amb el 2013. Al gener, vam seguir les peripècies de l'escriptor Gustav von Aschenbach a la ciutat més romàntica d'Itàlia dins la novel·la que el cinema ha immortalitzat "La mort a Venècia". Curiosament Thomas Mann va generar un interessant debat d'interpretació (finalment un clàssic ens posava a prova davant d'un escrit de múltiples lectures): es tractava de posar en relleu l'homosexualitat? O la censurable atracció vers un púber de rínxols rossos, altiu en reconèixer-se objecte de desig? O parlava de la dicotomia entre tècnica i inspiració que la professió

d'escriptor sempre suggereix? O era un discurs simplement de la irrupció de la bellesa en la vellesa? Segurament una mica de tot i una mica de res. El més important és que vam gaudir de la lectura i sobretot de la tertúlia que va inspirar.

El mes de febrer ens hem endinsat en "Adolphe" de Benjamin Constant, un llibre més desconegut però que darrerament s'ha tornat a reeditar. Aquí ens han posat a prova la capacitat de no engegar el protagonista de la lectura, víctima d'una obsessió i d'una abúlia alhora que el du a convertir una història d'amor en una història de terror. Com si es trobés dins d'arenas movedisses, Adolphe es va endinsant en una tragèdia que ell mateix alimenta fent cas omís de les cordes que les persones del voltant li van llançant. Constant ens fa plantejar si moltes vivències amoroses que acaben en llàgrimes no són en realitat perquè més d'un portem un petit "adolphe" dins nostre: tan estúpid quan el jutgem des de l'exterior, tan invisible quan ens hi metamorfosegem.

Ja ho veieu, al Llibrefòrum seguim descobrint històries, totes interessants, totes una descoberta de l'ànima humana, tan complexa que mai no té fi.

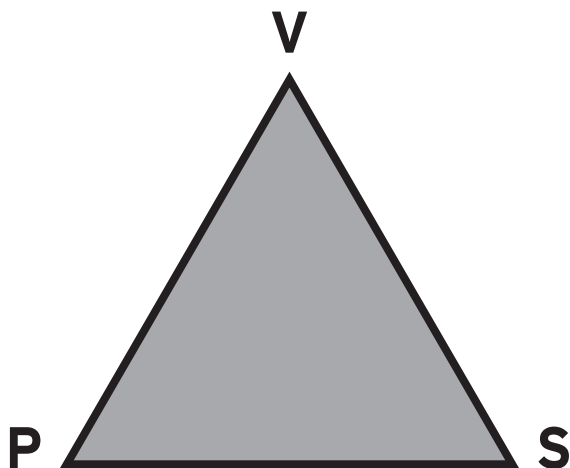
Muntsa Farré

Aquesta edició m'agradaria fer-vos una breu aproximació al que s'anomena des de la branca de la psicologia anomenada anàlisi transaccional coma Triangle Dramàtic.

El triangle dramàtic és una forma nociva o

patològica de relacionar-se amb els altres o amb un mateix. És un joc psicològic amb el que ens comuniquem des de tres rols diferents, a saber:

Perseguidor: es creu just i realista i per això busca una víctima per jutjar, condemnar i treure'n benefici. Precisament el discurs sobre la injustícia (que li genera còlera) és el que més acostuma a fer servir contra les víctimes. Si els demés no pensen com ell són considerats enemics. Intenta resoldre els seus problemes a partir de conflicte amb els demés.

El perseguidor diu: Has de fer el que et convé, que és el que a mi em convé.

Víctima: sempre està submergida en el patiment, ral o imaginari. S'esforça en mantenir la seva desgracia, al cap i a la fi és el que dona sentit a la seva vida i és la forma que té de relacionar-se amb els demés; per tant, tot serà sempre culpa seva. No sap dir que no. Com no se sent digna de ser estimada, buscarà un perseguidor com a parella perquè la maltracti.

La víctima diu: Sóc dèbil, digues 'm el que he de fer.

El salvador: tot i que puguem confondre el salvador amb una persona generosa, al salvador, sovint no el cridem però acut igualment a nosaltres. Tot va bé si s'accepten les seves solucions, si no ho fem

es pot convertir en una víctima o en un perseguidor.

El salvador diu: Gràcies a mi seràs feliç; necessito que em necessitis.

Ens trobem en un seguit de rols, per tant, que no ens deixen avançar. Il·lustrem-ho amb un exemple:

Una dona que rep maltractaments físics segurament ha acabat amb el seu marit que la maltracta perquè no es creu mereixedora de res (doncs s'ha instal·lat en el rol de víctima i necessita que la compadeixin). Al seu marit li cal dominar i ho farà des del rol de perseguidor. Buscarà qualsevol excusa per entrar en conflicte i per tant poder sentir-se ofès i exigir una reparació d'una injustícia inexistent però que el farà sentir superior. Un cop hagi maltractat a la seva víctima, tindrà remordiments de consciència i es situarà com a víctima recriminant a la seva parella que l'ha obligat a ser-ho tractant-la de perseguidor. I finalment, la víctima es sentirà tan malament per això, que assumirà el rol de salvador i disculparà al seu marit.

Daniel Mejías

Tennis taula

► EN PLENA COMPETICIÓ

Tots els nostres equips estan plenament concentrats en les nostres respectives competicions. A primer cop d'ull la majoria estan força ben classificats. Estem a la meitat de la competició i encara no podem cantar victòria, però hi estem a prop. Ànims!

Aquí teniu una mostra gràfica d'aquestes gladiadores i gladiadors de la nostra secció del tennis de taula.

Aquests són els nous jugadors de la temporada:

Toni Rabassa

Alejandro Chacón

Josep Domènech

21

Toni Viadé

Gemma Sayol

Xavier Lluveras

Albert Cachón

A més a més 4 persones més s'han fet sòcies del Centre per poder entrenar amb el nostre "entrenador oficial".

Amb totes aquestes noves incorporacions la secció ha passat de tenir 27 jugadors a tenir-ne 38, onze més que la temporada anterior.

Oriol Lluveras

Tret del llibre “Campanya del Lloro” (Barbarismes versificats)

De Ignasi Castellort i Miralda – Igualada 1983

-Noia, no tenim “palillos”.
Ja comencem malament!
Que com havia de dir-ho?
No tenim escuradents.

Pressento que el meu discurs
aixecarà “polvareda”.
(aquí l’orador es confon
perquè el mot és polseguera).

-Vas veure la “cabalgata”?
Un altre error evident.
El vocable és cavalcada
(La cavalcada dels Reis).

-No voldria criticar
aquests que porten “melena”.
(Un altre cop l’ha fallat
perquè el mot és cabellera).

.-No sé on posar el “candelabro”.
“Candelabro”? Apa, vés.
No sé on posar el canelobre
era la frase escaient.

.-Em van “excluir” del grup
i tot va ser per enveja.
(Excloure havia de dir.
Que s’ho apunti a la llibreta).

“Promig” no; digueu mitjana.
“Tobillo”? Cal dir turmell.
Renoï quin “desbarajuste”.
Heu de dir: quin desgavell!

-Vull “aclerar” un altre punt.
M’han “despedit” de l’empresa.
(Ep!, aclarir i despatxar
eren els termes correctes).

-“Camarer”, porti’m “cubitus”.
Dos errors aquí hem comès:
“camarer”? Cambrer. “Cubitus”?
No senyor, glaçons. Entès?

-Demano el “recolzament”
de tota la classe obrera.
(Havia de dir suport.
És diferent el concepte).

“Terremoto”? Terratrèmol.
“Terreno”? Tampoc. Terreny.
I un fill de la Gran Bretanya
no sé “inglès”, és un anglès.

-Veni tots, que donarem
més “realce” a la protesta.
(Relleu, relleu, és el mot.
Dar “realce” no és correcte).

Oi quin munt de barbarismes?
Afegim-n’hi un parell més?
Per avui deixem’ho córrer,
ja en deveu tenir el pap ple.

-Jo no faré “marxa atrás”,
això mai, de cap manera.
(Rectifiqueu, amic meu,
que la frase és marxa enrere).

Marta Bayo

Un racó de Barcelona

► GRAN TEATRE DEL LICEU

La llum s'apaga, l'Orquestra comença a sonar i l'espectacle s'inicia. Té dos actes: en el primer Amina i Elvino festegen el seu amor i firmen el contracte matrimonial. La cerimònia serà el dia següent. En mig de tota l'algaravia arriba el Conte que elogia la bellesa d'Amina i això provoca la gelosia per part d'Alvino.

Amina es sonàmbula i a la nit es dirigeix on és el Conte i al matí és trobada dormida a la seva cambra. L'episodi provoca la ruptura de la parella.

Els malentesos són aclarits i l'Òpera acaba amb els nuvis agafats dels braços camí de l'altar.

La Sonàmbula és una de les Òperes més conegudes de Vincenzo Bellini, s'estrenà el 1831 a Milà. Al Liceu s'ha representat tres vegades, la primera el 1848, la segona el 1987, i ara el 2014. Per a mi va ser tot un plaer ser-hi l'últim dia de la funció, no només per l'obra, sinó pel Teatre. Sempre he encoratjat tothom de visitar-lo. És espectacular.

A la matinada següent vaig fer la visita guiada de l'edifici. A l'entrada, una maqueta amb tots el noms de les persones privades que van contribuir a la restauració del Teatre. Per poder afrontar la seva rehabilitació el Liceu que va ser privat fins al 1994, passa a ser públic, depenent del Ministeri de Cultura, de la Generalitat, la Diputació i l'Ajuntament.

El Liceu es va obrir novament el 1999, totalment reformat i restaurat, però intentant seguir fidelment el model antic. El projecte de 40.000 metres quadrats el van a portar a terme els arquitectes Ignasi de Solà-Morales, Xavier Fabre i Lluís Dilme.

La Sala amb llums de bronze i vidre i relleus i estuc daurats i policromats, té una capacitat per més de dues mil persones. És d'estil barroc, amb l'excepció de les butaques de la platea que són modernistes, de vellut vermell, com la resta dels seients, i estan fetes per Pedro Falques. Al sostre hi ha un gran llum circular amb elements de control del so i de l'il·luminació. A sobre, un equipament de tecnologia per enregistrar les representacions amb càmeres dirigides per ordinador que és un dels més moderns d'Europa. Les pintures

del sostre i del prosceni són de Perejaume i el teló és obra d'Antoni Miró.

El prosceni, amb una gran arcada central, té un arc carpanell; a banda i banda. Hi ha dues grans columnes corínties que emmarquen quatre pisos de grans llotges, anomenades "banyeres". Els llocs que no tenen visibilitat disposen d'unes petites televisions per veure la funció. El guia exposa que es va intentar reproduir amb fidelitat la decoració de 1909.

A continuació, vam visitar el Cercle. Olis de Santiago Rusiñol, Francesc Miralles, Alexandre de Riquer, Casas, etc. Ens mostra una cambra, coneguda com le Petit Casino on hi ha diverses pintures de Ramon Casas, amb diferents representacions: un local del Paral·lel; el Teatre Principal; l'antic Teatre Novedades; una dona, (model de Toulouse Lautrec), asseguda al Moulin de la Galette. Al Gran Saló, un quadre de Masriera, el creador de les primeres joies modernistes, i una pintura de Júlia Peraire, filla d'una lotera, de la que Casas es va enamorar (per a malestar de la seva mare), i amb la que es va casar. A continuació, el Saló de Piano presidit per un Steinberg, on es fan petits concerts.

El Cercle del Liceu és un Club privat creat el 1847. Segons diu l'article primer dels seus Estatuts: "És una associació que té per objecte proporcionar als seus individus, recreació i entreteniments de la bona societat i és aliena a tot acte que tingui tendència política". Al principi només podien ser socis els homes i les seves vídues. L'any 2001 es van acceptar com a sòcies, Adela Subirana i Magda Ferrer-Dalmau, que seran les primeres dones que formen part del Club.

Admirant la majestuositat de les instal·lacions l'esperit s'enlaire. Em vaig quedar tan encantada, que vaig apuntar-me per la visita guiada de darrere l'escenari. El guia va mostrar-nos la sisena planta on hi hala sala d'assaig, anomenada Mestre Cabanes, en record d'aquest gran escenògraf. Allà ens va explicar que el primer que es fa és el Planning de producció que normalment es prepara amb una antelació de 4 a 7 anys. Hi ha vuit tipus diferents d'assaig, si bé el més

important és el que es fa amb el piano. El màxim responsable de l'Òpera és el Director d'Orquestra, seguit del Director d'Escena, Regidoria i l'Apuntador. A la quarta planta hi ha el Departament de Sastreria, on arriba el dossier de vestuari, amb un any d'antelació. El figurinista està pendent de tot fins a l'estrena de l'obra, i disposa de personal tot el dia. A la planta tercera, els camerinos de dones, amb tocadors, taquilles, un departament de caracterització, una gàvia on hi ha les perruques i un piano per fer vocalització; la Sala d'Assaig de l'Orquestra, amb unes retícules de placa de policarbonat de diferents alçades, dependent dels instruments que hi haurà a sota, per triplicar el volum acústic i la Sala d'Assaig del Cor, on es troben els vint pianos que el Liceu té en propietat. A la planta segona hi trobem el departament de caracterització, on es preparen les màscares, perruqueria i maquillatge. Al primer pis, hi estan situats els deu camerinos dels solistes, el primer, és sempre pel que porta el fil conductor de l'obra. La Torre escènica té 40 metres d'alçada i 15 metres per 17 de profunditat. Disposa de dues plataformes que pugen i baixen.

El Departament de Producció i Postproducció està a la cambra 501. Les càmeres disposen de 12 posicions, 7 robotitzades.

En finalitzar la visita tots els assistents vam estar d'acord en que havia sigut molt interessant.

Estic al cafè de l'Opera, un dels llocs que visitava assíduament a l'època d'estudiant i vaig recordar la primera vegada que vaig anar al Liceu, per veure, "La Bohème", de Puccini, amb una entrada sense butaca per la Quinta planta. Tot estava ple, no ens podiem moure, i vàiem amb dificultat, però això no impedia que l'entusiasme fos patent a tot arreu. Aleshores, la gent que anaven a la Quarta i la Quinta planta, (amb butaca o sense), entrava pel carrer Sant Pau, i la resta per les Rambles. Hi havia molta diferència entre el preu d'uns llocs i d'altres, inclòs entre la vestimenta, però estava convençuda que la passió per l'Òpera era la mateixa entre tots els espectadors. Ha d'agradar molt l'espectacle per passar quatre hores dret.

L'any 1984 uns familiars abonats a platea van invitar-me i vaig tenir el goig d'entrar

per la façana principal, que data del 1847 i està feta per l'Arquitecte, Miguel Garriga i Roca. Al vestíbul, en acabar l'escalinata, hi ha una escultura de Venanci Vallmitjana, representant la Música.

Al descans vam anar al famós Saló dels Miralls. Les làmpades rococó i el seu estil romàntic van impressionar-me molt. Hi havia medallons de Dante i Petrarca; pintures representant a Bellini, Gluck, Donizetti, Calderon, Moliere, Lopez Rueda i tres dones Sontag, Pasta i Taglioni, aquesta última va inventar el ball en punta. També em van cridar l'atenció les frases en lletres daurades, relatives al teatre i les arts, i sempre he mantingut aquesta a la memòria: "La música es el unico placer de los sentidos del cual no puede el vicio abusar".

A la data, ja treballava i podia comprar entrades amb butaca. Hi anava sovint. L'ultima Òpera que vaig veure, abans del segon incendi del Liceu el 1994, va ser "El Holandés Errante".

La primera Òpera que es celebra a Barcelona es fa en el Saló de la Llotja i sota el patrocini de l'Arxiduc Carles d'Àustria, que dona empremta aquest espectacle fins que marxa cap a Viena el 1715 per ser coronat Emperador. La flama ja estava encesa i els barcelonins sense distinció de classe social es van fer molt aficionats.

La continuació va venir de la ma de l'Exèrcit. El Marquès de Mina, Capità General de 1742 a 1746, va organitzar sessions d'Òpera a l'antic Teatre Santa Cruz, a la Rambla Santa Mònica. La seva labor la seguirà el Conte Ricla, Capità General de 1767 a 1772. El Teatre Santa Cruz va patir un incendi a l'agost de 1787 i per ajudar a la seva reconstrucció haurà una subscripció popular que es va complementar amb l'ajuda econòmica de l'Exèrcit sota la direcció del Conde del Asalto, Capità General de Catalunya.

L'afició continuarà, i el 1837 el Batalló de la Milícia Nacional, sota la Comandància de Manuel Gibert i Sans crea el Liceu Filodramàtic de Montesión al Convent de Montsió, amb la finalitat de promoure l'ensenyament musical i realitzar representacions operístiques. Fins aquest moment el monopoli de l'Òpera l'havia tingut el Teatre Santa Cruz, però l'èxit del Liceu va provocar rivalitats. Es parlava de "liceistes" i "creuats". Fins i tot Pitarrà farà un

sainet del tema. El Teatre Santa Cruz canvia el nom pel de Teatre Principal l'any 1838.

Les monges dominicanes antigues propietàries del Convent de Montsió reclamen la seva devolució, i la Societat del Liceu abandona el lloc i compra el Convent dels Trinitaris situat a les Rambles. La construcció del nou Teatre es farà mitjançant l'aportació econòmica d'accionistes particulars.

El 4 d'abril de 1847 es va inaugurar el Liceu Filarmonic Dramàtic, "El Gran Teatre Liceu de Barcelona". La primera obra representada serà "D. Fernando de Antequera", de Ventura de la Vega, i la primera òpera: "Ana Bolena", de Gaetano Donizetti.

En anys posteriors, s'estrenarà la primera òpera alemanya, "Der Freischütz" de Weber, que suposarà l'origen de l'afició al cant coral a Catalunya.

El Teatre es crema per primera vegada, el 9 d'abril de 1861, si bé no triga més d'un any en obrir portes de nou.

Wagner arriba al Liceu el 1883 amb "Lohengrin", si bé, el primer en introduir el compositor a Catalunya el 1862, és Clavé, amb els seus cors fent "Tannhäuser". L'acollida és impressionant. És coneguda l'influència wagneriana a la cultura musical catalana. L'Associació Wagneriana es va crear l'any 1901.

Poc a poc el Liceu es va convertint en un símbol de la burgesia i de les classes dominants. Això motiva l'atentat anarquista de novembre de 1893. Santiago Salvador i Franch col·loca dues bombes que causen una vintena de morts.

L'inestabilitat política a la segona República va portar la crisi econòmica del Liceu

que només se'n va sortir amb l'ajuda de l'Ajuntament i la Generalitat. A la guerra Civil es va nacionalitzar i va tornar als seus propietaris una vegada instaurada la Dictadura.

Els empresaris Joan Antoni Pàmias i Josep Fugarolas aconsegueixen que el Liceu gaudeixi d'un gran prestigi i alt nivell artístic durant els anys quaranta als seixanta, que es va anar consolidant al llarg del temps. Malauradament, la mort de Pàmias el 1980, posa de relleu els problemes de l'Entitat i s'obre la porta a l'administració pública. El Consorci del Gran Teatre del Liceu va néixer. En poc temps el teatre torna a omplir. En l'actualitat i degut a la crisi els responsables del Liceu intenten aprofitar tots els recursos de que disposen per aconseguir major rendibilitat econòmica. Així hi ha llibreria, cafè restaurant; sota la Sala, en el soterrani hi ha el Foyer, on s'ubica un bar i quan es tanca, el seu espai s'utilitza per fer espectacles de format petit, conferències o activitats diverses. Amb tot això, si bé el Teatre omple quasi tots els espectacles, s'ha hagut que fer una retallada de personal, i contractar serveis exteriors, quan ho requereix l'obra.

He acabat l'escrit, a la taula de marbre del Cafè de l'Òpera, i penso en la paraula, OPERA, reuneix la màgia de comprendre en si mateixa el teatre, la literatura, el cant, una grandiosa escenografia, i per sobra de tot, la música.

Surto a les Rambles, miro EL GRAN TEATRE DEL LICEU, i pujo cap a dalt observant tota l'animació del passeig, contenta com sempre de viure a Barcelona la Meravellosa.

Glòria Soto

Demana-la a la teva llibreria
o truca al 93 217 44 10

DeBARRIS sccl c/ la Perla, 31 Baixos

▶ SEGONS PLATS

PORC, VEDELLA, BOU I XAI

* El porc, la vedella i el xai són carns vermelles. Són la principal via d'obtenció de ferro fàcilment assimilable per l'organisme.

* Aporten proteïnes d'alt valor nutritiu, riques en aminoàcids essencials.

* Una ració de carns correspon a uns 100 g. Considerant el pes net cru i sense residus no comestibles. Cal tenir present els equivalents en peix i ous.

* És preferible fer racions moderades de tall i posar més guarnició, ja sigui de verdures o de feculents. D'aquesta manera no es veu el plat buit. Convé recordar que l'aportació de proteïnes en excés comporta problemes nutricionals, entre els quals cal esmentar la descalfificació òssia.

* Les carns es poden combinar fàcilment amb altres grups d'aliments, fins i tot amb fruita; per tant són un recurs per a potenciar-ne el consum.

* És important fugir de la rutina i oferir diverses preparacions de les carns, per això es bo treure idees d'una gran varietat de receptes.

* Si hi ha problemes per a mastegar, cal buscar formes de cocció de la carn que facilitin la masticació com, per exemple, els estofats.

LLOM ADOBAT AMB ROMANÍ I MOSTASSA

Ingredients:

12 talls de llom de 50 g. cadascun
800 g de patates
4 cullerades de mostassa en granets
un pessic de fulles de romaní
40 g de mantega
2 cullerades d'oli d'oliva
sal i pebre

Elaboració:

En un bol es barregen amb una forquilla l'ou, la mostassa, el romaní, la sal i el pebre. S'hi posen els talls de llom en adob un mínim de 4 hores.

Es couen les patates pelades i tallades en tall trencat, tot just cobertes d'aigua amb una mica de sal i la mantega. Quan són ben toves i s'han begut tota l'aigua, es fa el puré passant-les pel passapuré o bé amb una batedora manual. Es reserven en un lloc calent.

S'escalfa la planxa o la paella antiadherent i s'hi posen els talls de llom, untats amb l'adob, deixant-los fer durant 1 minut per banda. Se serveixen amb el puré de patates de guarnició.

Comentari dietètic:

Es tracte d'un plat força energètic i ric en greixos, els quals representen el 58% del total calòric, amb predomini dels saturats. També destaca el contingut en potassi, fòsfor i zinc, així com les vitamines del grup B, com en altres carns.

S'aconsella acompanyar aquesta preparació amb una amanida lleugera o una escalivada, pa i unes postres de fruita com una rodanxa de pinya natural amb sucre cremat.

Contingut energètic aproximat:

571 kcal.

Marta Bayo

T'estimo, saps? T'estimo,
Així, senzillament i clarament,
sense embolics, ni frases discursives,
ni fórmules buscades, persistents.

A tu, t'ho dic encara que no em sentis;
a tu, que sempre escoltes el que dic;
a tu, que ets lluny i et parla el meu silenci,
o que ets a prop i entens el meu sentit.

És veritat encara que no ho creguis;
sento neguit després de dir aquest mot
perquè és un mot que no prodigo gaire,
però el tinc viu. Jo visc sols per l'amor.

I sabent que així ho sento, no t'ofenguis,
estimo el cel, el vent, la mar,
aquell infant que passa amb un somriure,
l'aurora neta, el roser blanc,
aquell record que guardo a les entranyes
i la memòria dels que han marxat
aquell que m'ha entrat dintre la muralla,
a tu que poc t'ho penses,
a tu i a tu, que no us ho diré mai.

T'estimo, saps? T'estimo.
I sense dir res més, passo endavant.

Guida
Bocins de Silenci 1984

Marta Bayo

DeBARRIS La Pera, 31 · 08012 Gràcia
Tel. 93 217 44 10

*solutions
gratuites*

(8x5 cm)

TARGETES	500 unitats: 22€
DE VISITA	700 unitats: 15€
	500 unitats: 20€
	300 unitats: 32€

*Popula Lleida:
100000 poblat per un any!
Vine i t'informarem!*

Edició i disseny de: **DeBARRIS**
08012, Carrer de la Pera, 31
www.debarris.com

Impressió digital
Gràfics de Paper i més

www.debarris.com

Ajuntament de
Barcelona

medalla d'or de la ciutat
al mèrit cívic

Creu de Sant
Jordi 1994

Col·lecció d'emblemes
culturals i històrics
de Dènia

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana

